

— Я, — відповів Аладдін, — але мій батько давно помер.

— О дитя моє, твій батько — мій брат, — заплакав чоловік.

Потім дервіш дав Аладдіну два динари і сказав:

— Віддай ці гроші матері і скажи, що твій дядько повернувся і завтра прийде до вас вечеряти.

Аладдін побіг до матері і переказав їй усе, як велів дервіш.

— Але у твого батька не було брата, звідки ж у тебе раптом взявся дядько? — здивувалася мати.

Увечері у ворота постукали. Дервіш увійшов у дім, привітався з матір'ю Аладдіна і сказав:

— Завтра ми з Аладдіном підемо на базар, і я куплю йому гарний одяг. Нехай він подивиться, як люди продають і купують, — може статися, йому самому захочеться торгувати, і тоді я віддам його вчитися до купця. А коли він навчиться, я відкрию для нього лавку, він сам стане купцем і розбагатіє. Добре, Аладдіне?

Після базару вони попрямували у великий гай за містом.

— Дядьку, а коли ми будемо обідати? — спитав Аладдін, бо зранку нічого не їв. — Ти взяв із собою лише порожній мішок.

— Я хотів відпочити біля тієї гори, — мовив дервіш. — Чого б тобі хотілося зараз поїсти?

— Усього хочеться! Але звідки ти візьмеш усе це?

— У цьому мішку є всі страви, які тільки можна побажати, — відповів той. — Варто опустити в нього руку і сказати: «Я хочу баранини або халви» — і все це буде в мішку.

Коли Аладдін наївся, дядько повів його до гори, яка виднілася вдалині. Вони йшли дуже довго і нарешті прийшли до підніжжя гори, в густий ліс. Аладдін ледве тримався на ногах від втоми. Йому було страшно в цьому незнайомому місці і хотілося додому.

— О Аладдіне, — сказав дервіш, — набери на дорозі тонкого і сухого хмизу — мені треба розпалити багаття. Коли вогонь розгориться, я покажу тобі щось таке, чого ніхто ніколи не бачив.

Аладдіну так кортіло побачити те, чого ніхто не бачив, що він забув про втому і пішов збирати хмиз. Він приніс оберемок сухих гілок, і дервіш розпалив велике багаття. Коли вогонь розгорівся, дядько вийняв з-за пазухи дерев'яну коробочку і дві дощечки, списані буквами, дрібними, як сліди мурашок.

— О Аладдіне, — сказав він, — я хочу зробити з тебе справжнього чоловіка і допомогти тобі і твоїй матері. Не супереч мені та виконуй все, що я тобі скажу. А тепер — дивися.

Дервіш кинув у багаття жовтуватий порошок, і відразу ж у небо знялися величезні стовпи полум'я — жовтого, червоного, зеленого.

Земля з гуркотом розступилася.

— Рушай сходами у підземелля, — наказав чаклун. — Тебе лякатимуть різні чудовиська, але не зважай, йди просто на них. Щойно потвори торкнуться тебе, як впадуть мертві. Але не дозволяй старій жінці торкатися тебе, бо перетворишся на камінь. Коли ж побачиш кімнату, повну золота, дорогоцінного каміння, зброї та одягу, бери собі, що хочеш, а мені принеси стару мідну лампу.

Дервіш вдягнув на палець Аладдіну маленький блискучий перстень і додав:

— На зворотньому шляху тебе охоронятиме від усякого лиха ось цей перстень! А тепер йди і вертайся швидше!

Аладдін помчав вниз по сходах. Що далі він спускався, то темніше ставало навколо. Дійшовши до останньої сходинки, хлопець побачив широкі залізні двері і штовхнув їх. Двері відчинилися, й Аладдін увійшов у кімнату, посеред якої стояв страшний негр. Побачивши юнака, негр кинувся на нього. Та, щойно його меч торкнувся Аладдіна, негр впав на землю неживий.

Хлопець прочинив наступні двері й завмер на місці. Просто перед ним стояв, вишкіривши страшну пащу, лютий лев. Звір припав усім тілом до землі і стрибнув просто на Аладдіна, але щойно шарпнув його, як упав на землю мертвий.

Ступивши у третю кімнату, Аладдін почув моторошне сичання: посеред кімнати, згорнувшись клубком, лежали дві величезні змії. Вони підняли голови і, висунувши довгі роздвоєні язики, повільно поповзли до хлопця. Щойно змії торкнулися руки Аладдіна, їхні блискучі очі погасли, і потвори розтягнулися на землі мертві.

Аладдін пішов далі і, дійшовши до четвертих дверей, прочинив їх. Він просунув у двері голову і з полегшенням зітхнув — у кімнаті нікого не було, окрім маленької старої, з голови до ніг закутаної в покривало. Вона кинулася до Аладдіна, волаючи:

— Нарешті ти прийшов, Аладдіне, мій хлопчику! Як же довго я чекала на тебе в цьому темному підземеллі!

Аладдін простягнув до неї руки — йому здалося, що перед ним його мати, — і хотів уже обійняти її, як раптом у всіх кутках з'явилися якісь жахливі істоти. Вони ніби чекали, щоб Аладдін дозволив старенькій торкнутися його, — тоді б він перетворився на чорний камінь, а скарб залишився у скарбниці довіку.

ЗМІСТ

АЛАДДІН (АРАБСЬКА КАЗКА)	5
ЧЕРВОНЕНЬКА КВІТОЧКА (РОСІЙСЬКА КАЗКА В ПЕРЕКАЗІ С. АКСАКОВА)	37
БІЛОСНІЖКА (БРАТИ ГРІММ).....	65
БІЛЯНОЧКА І РУМ'ЯНОЧКА (БРАТИ ГРІММ)	81
ПОПЕЛЮШКА (ШАРЛЬ ПЕРРО).....	93
КРЕСАЛО (ХАНС ХРИСТИЯН АНДЕРСЕН).....	103
ВІСЛЮКОВА ШКУРА (ШАРЛЬ ПЕРРО)	125
ПРИНЦЕСА НА ГОРОШИНІ (ХАНС ХРИСТИЯН АНДЕРСЕН)..	145
РІКЕ З ЧУБЧИКОМ (ШАРЛЬ ПЕРРО)	157
РУСАЛОЧКА (ХАНС ХРИСТИЯН АНДЕРСЕН)	145
СВИНОПАС (ХАНС ХРИСТИЯН АНДЕРСЕН).....	199
СПЛЯЧА КРАСУНЯ (ШАРЛЬ ПЕРРО)	209

